

1. dec. 1840

AFSENDER

Martinus Rørbye

MODTAGER

Charlotte Johanne Schiøtt, f. Schack

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

København

Omtalte personer:

Olivia Francisca Eddelien, f. Hjorth

Meccelina Pocobelli

Savetti

Johan Sylvester Saxtorph

Arkivplacering:

Det kgl. Bibliotek, Acc. 1996/44

TRANSSKRIFTION

Rom den 1ste December 1840.

Kjære Svigermoder

Vor kjære Rose blev igaar Eftermiddag Kl 3 lykkelig forløst med en kjøn lille Piige. Jeg iiler med at meddeele dig denne glædelige Nyhed for at du ikke længere skal gaa i Frygt for hende, og for at du kan underrette hendes Fader, Søsken og øvrige Familie derom; Alle, haaber jeg, modtage denne Efterretning med Tilfredshed. At denne Fødsel iøvrigt er kommen dig noget uventet veed jeg; thi da Rose for kort Tiid siden underrettede dig om hendes Tilstand, var det med Flid, at hun sagde, du kunne være rolig for hende til efter Juul; hun troede saaledes at spare den kjære Moder mange Bekymringer for Datteren, der nu var overladt i fremmede Hænder, og mulig mindre vel passet etc: Fra Sandheden var hun, som hun troede, ikke meget afvejet, idet hun havde gjort den Regning, at hendes Forløsning vilde finde Sted nogle Dage før Juul; hun er selv saaledes bleven skuffet ved en feil Beregning; thi Barnet er ikke født for tidligt. Vor Værtinde, ¹ der i saahenseende er en særdeles kyndig Kone, sagde hende det allerede tidligere, dog, Rose fæstede da ikke videre Troe dertil, end at hun sørgede for, at det behørige Tøi etc: var færdigt før den Tiid hun havde tænkt sig som den rigtige. Nu da Alt lykkeligt er overstaaet, ere vi ogsaa Alle saaledes mere tilfredse dermed; thi ikke vil jeg fordølge dig, at hun har udstaaet •2• meget. Natten imellem den 27de og 28de begynte hun at føle de første Symtomer og først efter 3 Gange 24 Tiimers Forløb blev hun forløst. Lægen maatte da tage Barnet, da en organisk Feil forhindrede hende i selv at føde. Dette gjorde ogsaa at hendes Lidelser mod Slutningen vare stærkere end de maaske ellers ville have været. Ogsaa for mig var dette en sand Qual, jeg saae hende at liide stærkt, og turde ikke give mit Samtykke til Operationen, før jeg var overbeviist om at Tiiden var kommen; saavel hendes, som Barnets Liv stod ellers paa Spil. Lægen ² var ganske af samme Meening, han gjorde Alt for at udhale Tiiden og maatte høre mangel Bebreidelse for sin Ufølsomhed; dog nu indsee Alle, og især Rose, at man har handlet rigtigt, og takker hun nu Gud idet hun seer sit smukke og raske Barn; var det gaaet efter hendes Villie under Lidelserne ville hun nu intet Barn have haft. – Hvad hendes Pleie angaar, da vær du kjære Svigermoder fulkommen rolig; thi saa fulkommen jeg er overbeviist om de Opofrelser du ville være istand til at gjøre for en kjær Datter, og den Hjælp saavel du, som hendes Søstre ville kunne have viist hende, har jeg dog her seet, at hun er vogtet og pleiet med en mageløs Velvilie og Kjærlighed. Jeg maae især nævne vor Værtinde, der heelt var hende i Moders Sted, dernæst to unge og nygifte romerske Koner, der

boe i samme Huus, da Madam Erdelin,³ der var hende saa god som en Søster, og som viste af Erfaring at indgyde hende det Mod hun sandelig fulkommen havde nødig. Hun blev ikke betjent af mindre end 3 af de saakalte •3• Mamanaer eller Levant[ricer]; thi da Tiiden gik i Længden vare Alle saa forvaagede, at man maatte skiftes til at sove lidt, for ikke ganske at bukke under. Da jeg havde kalt Professor Savetti, den her berømteste Mand hvad Fødsels-Videnskaben angaar, leedede han Alt og jeg var fulkommen rolig, da Manden ikke for Intet har sit Renomee; han indtager i Rom den samme Plads som Saxdorff⁴ havde hjemme ved Fødselsstiftelsen, er Professor ved Lægeskolen for Gjordemødrene etc: for ikke at tale om den store Praxis han her har i Byen og hos de fremmede især engelske Familier; Alt dette har givet Manden stor Erfaring og Øvelse; beundringsværdig var den Lethed hvormed han foretog Operationen; i samme Øjeblik at Instrumentet var anbragt laae ogsaa Barnet i hans Skjød, og Smerterne vare forbi for vor kjære Rose, og hun smilede veltilfreds da hun hørte at den Lille var ilive. Nu fik ogsaa de romerske Fruentimmer igjen Modet, vor Værtinde havde, idet Øjeblik, der var Tale om Operationen været nær ved at besviime, hun maatte gaae lidt tilsiide for at skjule sine Taarer, de bade mig Alle grædende, at jeg dog for den levende Guds Skyld og for min Samvittigheds Frelse, ikke maatte tillade Operationen, da Barnet ville blive dødt, saa stor er deres Frygt, naar ikke Alt, ved saadanne Leiligheder, gaar paa den naturlige og lette Maade hvortil de ere vante. Lægen og vi andre vare af en anden Meening, og det viiste sig at vor var den rigtige. Du skulle have seet den Glæde alle disse Mennesker viiste da Alt var lykkeligt overstaaet, og du ville have sandet, at en Syg her ikke sauner selv sin kjæreste Families Omhue, og hvad en kjær Moder og Søskende ere istand til, veed jeg af Erfaring. Rose og jeg, vil aldrig glemme disse Menneskers Godhed og Opofrelser. Madam Erdelin, som i den foregaaende Nat ikke havde vaaget, laae •2• i denne Nat inde hos Rose med det lille Barn i Vuggen ved Siiden, hendes Omhue var Noget sørgeligt for mig at see, det forekommer mig, som om hun indbilte sig at det var hendes egen Lille hun endnu have; Rose seer hende gjerne om sig, da de i Alder og Forhold passe godt, og da Sproget er det samme er det ogsaa nu lettere for hende at gjøre •1• sig forstaaelig i saa mange Smaating hvorpaa hun endnu ikke kjende Benævnelserne. Mad: Erdelin er for et Øjeblik siden gaaet hjem, men vil snart komme igjen, Rose sover blidt i Siideværelset, den lille Datter ligger og grynter, den gode Signora pudslar sagte omkring dem imedens jeg sider her i all Rolighed for at underrette dig kjære Svigermoder om Alt dette. Doctoren og Mamana har været her i Morges og forsikret at Alt var fulkommen i sin Orden, du seer

altsaa kjære at Alle vi har Grund til at være fulkommen rolige og tilfredse med Tilstanden, der er absolut ingen Feber eller ringeste sleme Symtom hos nogen af de to for paagjældende. Fra Rose skal jeg bringe tusinde Hilsener til de kjære Forældre og Søskende, saasnart hun er kommen op og er vel nok dertil vil hun selv skrive, nu venter hun med Længsel nogle Linnier fra dig kjære Svigermoder, og nu haaber jeg du er tilfreds med de Efterretninger du har faaet fra din Svigersøn

M. Rørbye

Jeg har ogsaa underrettet min gode Moder om Roses Forløsning; men da Posten gaar herfra om en Tiime var der ikke mere Tiid til at skrive saa omstændeligt, vær du derfor saa god at lade hende læse ogsaa dette Brev.

¹ Meccelina Pocobelli.

² Uidentificeret, jvf. Savetti.

³ Olivia Francisca Eddelien, f. Hjorth.

⁴ Johan Sylvester Saxtorph.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

